

Arrest

nr. 82 165 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid van 8 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2011 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 maart 2011 brengt de verzoekende partij bijkomende (medische) stukken bij.

Op 8 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2009 werd ingediend en op 05.03.2011 werd geactualiseerd door:

T., O.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te Marokko op (...)1984

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst van LK.E.(...) d.d. 01.09.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007.

Betrokkene legt met betrekking tot zijn verblijf rekening van Carrefour d.d. 29.04.2006, een aankoopbewijs van Josef Discount Center d.d. 22.04.2007, huurovereenkomst d.d. 05.08.2008 en verschillende getuigen verklaringen. De rekening van Carrefour en het aankoopbewijs van Josef Discount Center zijn geen bewijs van betrokkenes ononderbroken aanwezigheid in België. Ze tonen enkel aan dat betrokkene op de aangegeven datum een of meerdere artikels in België heeft aangekocht. Ook wat betreft de huurovereenkomst dient opgemerkt te worden dat dit enkele aantoon dat betrokkene van 05.08.2008 een appartement heeft gehuurd te Antwerpen, maar hieruit kan niet worden afgeleid of betrokkene een ononderbroken verblijf heeft in België en al zeker niet sinds 31.03.2007 aangezien de huurovereenkomst pas op 05.08.2008 werd ondertekend. Voorts legt betrokkene enkele getuigenverklaringen voor, doch geen enkele verklaring toont aan dat betrokkene ononderbroken in België verblijft en dit specifiek sinds 31.03.2007. De verklaringen van de heer E. H.(...), mevrouw D.(...), de heer A.(...), de heer K.(...), de heer B.(...) en partner, de heer B.(...) en Dokter M. K. (...) verwijzen immers naar betrokkenes verblijf in België respectievelijk in februari 2008, van in 2008, 2008, sinds 07.07.2007, in 2006, in het jaar 2008 en in maart 2008. Ook wat betreft de verklaring van A. A.(...) dat hij betrokkene sinds 2007 cliënt is en deze van C. E. H.(...) die verklaart betrokkene sinds lange tijd te kennen, tonen niet specifiek betrokkenes verblijf sinds 31.03.2007 aan. Tot slot blijft er nog enkel de getuigenverklaring van E. Z.(...) over. Deze schrijft betrokkene te kennen reeds van het jaar 2005, doch deze getuigenverklaring is niet gedateerd en bovendien gaat de verklaring niet gepaard met bewijsstukken die zouden kunnen aantonen dat betrokkene sinds 31.03.2007 in België verblijft. Indien betrokkene effectief sinds 31.03.2007 en ononderbroken in België verblijft, lijkt het zeer onwaarschijnlijk hij slechts 1 enkele getuigenverklaring kan voorleggen van zijn verblijf in België op 31.03.2007 en later. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die aan de hand van getuigenverklaringen en een doorverwijzing inschrijving Nederlands en betrokkene beweert Nederlands en Frans te spreken), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Wat betreft de overige aangehaalde elementen, namelijk (elementen openbare orde en schending artikel 3 & 8 E. V.R.M.) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag artikel 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene over een blanco strafblad beschikt en nooit een inbreuk beging tegen de Belgische openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het E.V.R.M. slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 E.V.R.M. volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat het inroepen van artikel 8 van het E.V.R.M. betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M."

Op 19 september 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Schending van art. 9bis van de Verblijfswet, van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van Behoorlijk bestuur ondermeer: het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker heeft een aanvraag tot verblijf ingediend op basis van de inmiddels instructie van 7 juli 2009, meer bepaald op basis van criterium 2.8.8 namelijk tewerkstelling.

Verweerder komt op foutieve wijze tot de beslissing dat verzoeker geen ononderbroken verblijf heeft omdat uit het dossier van verzoeker zou blijken.

Verzoeker brengt de nodige bewijzen hiervan bij.

Uiteraard zijn de aankoopbewijzen van Carrefour en Josef discount Center slechts momentopnames doch te samen genomen en met de bijgebrachte verklaringen kan verweerder niet redelijkerwijze tot de conclusie komen dat het ononderbroken verblijf sedert minstens 29.04.2006, niet is aangetoond.

Het feit dat een getuigenverklaring (van E. Z.(...)) ongedateerd is, is irrelevant.

De verklaringen zijn uiteraard gesolliciteerd en zijn dus opgesteld kort voor de aanvraag d.d.30.11.2009.

Het criterium van ononderbroken verblijf sedert 31.03.2007 waarop verzoeker zich baseert, zijn pas bekend gemaakt middels het inmiddels vernietigde instructie d.d.19.07.2009.

De verklaring kan dus voldoende gesitueerd worden in de tijd om rekening te houden met de vermeldingen dat verzoeker reeds sedert 2005 in België verbleef.

Het feit dat verzoeker slechts één verklaring heeft bijgebracht van een persoon die hem sedert 2005 kent, wil uiteraard niet zeggen dat er slechts 1 persoon is die hem sedert 2005 kent.

Indien verweerder hierover twijfels had, paste het om verder onderzoek te voeren (door bijkomende verklaringen op te vragen of een politieel buurtonderzoek) vooraleer een beslissing te nemen.

Verweerster heeft niet op kennelijk redelijke wijze de beslissing genomen.

De motivering betreffende de bijgebrachte verklaringen en de data ervan, is niet afdoende."

2.2 Inzake de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet zou kunnen aantonen op ononderbroken wijze in België te verblijven en dit sinds 31 maart 2007. De verzoekende partij meent de nodige bewijzen te hebben bijgebracht en stelt dat de verwerende partij gezien de aankoopbewijzen van Carrefour en Josef discount Center samen met de getuigenverklaringen niet op redelijke wijze tot deze conclusie kon zijn gekomen. De verzoekende partij acht de motivering betreffende de bijgebrachte getuigenverklaringen en de data ervan niet afdoende. Zo acht zij het irrelevant dat de getuigenverklaring van E.Z.(...) ongedateerd is en betoogt dat de getuigenverklaringen uiteraard gesolliciteerd zijn en opgesteld zijn kort voor haar aanvraag om machtiging tot verblijf. De verzoekende partij geeft aan dat het criterium van ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 pas bekend is gemaakt middels de vernietigde instructie van 19 juli 2009, zodat de verklaringen voldoende in de tijd kunnen worden gesitueerd om rekening te houden met de vermeldingen dat zij reeds sedert 2005 in België verbleef. Daarnaast is het gegeven dat zij slechts één getuigenverklaring heeft aangebracht waarin wordt gesteld dat zij sinds 2005 is gekend, uiteraard niet betekent dat dit slechts één persoon betreft. De verzoekende partij voert ten slotte aan dat, indien de verwerende partij hieromtrent twijfels had, het paste om verder onderzoek te voeren (door bijkomende verklaringen te vragen, dan wel een politieel buurtonderzoek te voeren) alvorens een beslissing te nemen.

2.3 In tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de verzoekende partij niet kan aantonen op een ononderbroken wijze in België te verblijven en dit sinds 31 maart 2007, voert de verzoekende partij in het verzoekschrift bijgevolg - zij het middels (aankoopbewijzen en) getuigenverklaringen - uitsluitend aan dat zij wél op een onderbroken wijze in België verblijft en dit sinds 31 maart 2007. Deze voorwaarde op een ononderbroken wijze in België te verblijven en dit sinds 31 maart 2007, werd - zoals de verzoekende partij zelf aangeeft in haar verzoekschrift - geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisseren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting van 11 april 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij heeft hieromtrent geen opmerkingen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde middel, dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het aan de Raad op 28 maart 2012 toegezonden medische attest van 28 september 2011 doet hieraan geen afbreuk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS